

Jogalapok és fontosabb érvek:

1. A fellebbező fél az Elsőfokú Bíróságnak a T-198/01. sz. ügyben 2004. július 8-án hozott ítélete ellen nyújt be fellebbezést, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasította a Bizottság azon határozatának megsemmisítése iránt benyújtott keresetet, amelyben a Bizottság a Treuhandanstalt (később BvS) által privatizált üzem vételárának 4 millió német márkával történő csökkentését állami támogatásnak minősítette, és ezen összeg visszakövetelését írta elő.
2. A fellebbező fél az állami támogatás vizsgálatára irányuló eljárásban és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban is azt az álláspontot képviselte, hogy igénye van a vételárcsökkentésre az ügylet üzleti alapjának megszűnése miatt, mivel az eladóval, a Treuhandanstalttal együtt a vételár megállapításánál kölcsönösen abban a hiszemben voltak, hogy Thuringia Szabadállam majd elősegíti, hogy a fellebbező fél a privatizált vállalatba történő beruházásaihoz (KKV részére megengedett) magasabb összegű támogatást kaphasson a közösségi kezdeményezések forrásaiból (a Bizottság által jóváhagyott általános regionális támogatási programokból). Ez a támogatás lett a számítás alapja. Miután azonban nem a magasabb összegű, hanem csak a normál összegű támogatást biztosították, a számítás alapja ennyiben megszűnt, és a vételárát ennek megfelelően módosítani kellett. Mivel egy olyan általános polgári jogi igény alapozta meg a vételármódosítást, amely bármely magán eladót is érinthetett volna, nem lehetett szó állami támogatásról (sem gazdasági előnyről, sem szelektivitásról az EK 87. cikk (1) bekezdés értelmében). Ez azért is helytálló, mivel a privatizációt követően érvényesülő állami vagyongazdálkodási szabályozás szerint egy megfelelően alacsonyabb vételár megállapítása az állami támogatási jog szempontjából minden további nélkül elfogadható lett volna.
3. A Bizottság a fellebbező fél érvelését jogi szempontból elutasította, és úgy érvelt, hogy a Treuhanddal és a Thuringia Szabadállammal szembeni követeléseket egymástól elkülönítve kell vizsgálni. Az Elsőfokú Bíróság ezt az érvelést elfogadta, és ezen túlmenően arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fellebbező fél a bírósági eljárás folyamán nem nyújtott be írásbeli bizonyítékot Thuringia Szabadállam támogatási igényére vonatkozóan.
4. Ez ellen irányul a fellebbezés. Az ügylet üzleti alapjának megszűnésével összefüggésben a fellebbező fél az alábbi jogalapokat terjeszti elő:
 - Az Elsőfokú Bíróság jogellenesen utasította el a Bizottság indokolási kötelezettsége (EK 253. cikk) megsértésének megállapítását, mivel a Bizottság indokolása alapján nem világos, miért nem fogadta el a Bizottság a fellebbező fél részéről benyújtott, a Treuhanddal (jelenleg BvS) szembeni, az ügylet üzleti alapjának megszűnésére vonatkozó igényét.
 - Amennyiben a Bizottság indokolása megfelelt volna az EK 253. cikke követelményeinek, abban az esetben az

Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna állapítania a Bizottság nyilvánvaló értékelési tévedését, mivel a Bizottság indokolása nyilvánvalóan nem volt alkalmas arra, hogy kétségbe vonja a fellebbező félnek az ügylet üzleti alapjának megszűnésére vonatkozó előterjesztését. Ennek megfelelően az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna állapítania, hogy a Bizottság hibásan alkalmazta az EK 87. cikk (1) bekezdését.

- Amennyiben a Bíróság egyebekben nem a Bizottság részéről felhozott indokolásra támaszkodott (Thuringia Szabadállam támogatási igénye igazolásának hiánya), abban az esetben ez elfogadhatatlan (indokolás módosítása) és nem releváns (nem Thuringia Szabadállam támogatási igényét kellett volna bizonyítani az eljárásban, hanem a szerződő felek téves feltevését a támogatási összeg nagyságára vonatkozóan).
 - Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság lényeges eljárási alelveket sértett meg, többek között a meghallgatáshoz való jogot, mivel a fellebbező fél számítási alapra vonatkozó bizonyítási indítványát elutasította és egyúttal az ítéletet arra alapozta, hogy a fellebbező fél nem bizonyította előterjesztését.
5. A fenti jogalapok mellett a fellebbező fél ezen túlmenően kifogást emel a bizottsági határozat más indokolási hiányosságai miatt, továbbá a Bizottság részéről elkövetett lényeges eljárási szabálysértések megállapításának jogellenes elutasítása miatt.

(¹) Az Európai Unió Hivatalos Lapjában még nem tették közzé.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-44/00. Mannesmannröhren-Werke AG kontra Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2004. július 8-án hozott ítélete ellen a Mannesmannröhren-Werke AG által 2004. szeptember 23-án benyújtott fellebbezés

(C-411/04. P. sz. ügy)

(2004/C 273/45)

A Mannesmannröhren-Werke AG, képviselik: Martin Klusmann és Frederik Wiemer ügyvédek, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstraße 1, D-40479 Düsseldorf, 2004. szeptember 23-án fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-44/00. sz. ügyben 2004. július 8-án hozott ítélete ellen.

A fellebbező fél azt kéri, hogy a Bíróság:

1. a felperes első fokon előterjesztett kérelmének fenntartásával, részben helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-44/00. sz. Mannesmannröhren-Werke AG kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletét⁽¹⁾, amennyiben az elutasította az alperesnek az EK 81. cikk alapján indult ügyben 1999. december 8-án hozott 2003/382/EK határozata elleni keresetét;
2. semmisítse meg teljesen az alperes 1999. december 8-i 2003/382/EK határozatát;
3. ennek elutasítása esetére, megfelelően mérsékelje a 2003/382/EK határozat 4. cikkében kiszabott pénzbírság és a 2003/382/EK határozat 5. cikkében megállapított késedelmi kamat mértékét;
4. ennek elutasítása esetén, utasítsa az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságát újabb, a Bíróság jogi iránymutatásait figyelembe vevő határozat hozatala végett új eljárásra;
5. kötelezze az alperest az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A felperes három jogi érvre hivatkozva kéri a határozat hatályon kívül helyezését:

1. Az Elsőfokú Bíróság megsértette a tisztességes eljáráshoz való jog elvét, mert az ún. „piacfelosztási kulcs-dokumentumról” jogilag tévesen állapította meg, hogy az az eljárásban terhelő bizonyítékként felhasználható, mivel a dokumentum szerzője és származása, valamint megszerzéseinek körülményei ismeretlenek a felperes számára. A felperes akkor tudott volna megfelelően védekezni a terhelő „piacfelosztási kulcs-dokumentum” ellen, ha nem csak a tartalmára, hanem hitelességére nézve is kifejtette volna álláspontját az eljárásban.
2. Az Elsőfokú Bíróság jogtalanul erősítette meg a megtámadott határozat 2. cikkében megállapított kartelljogsértést. Az alperes nem bizonyította, hogy a felperes a Corus vállalkozással 1993-ban kötött szállítási szerződés révén a Vallourec és Dalmine vállalkozásokkal horizontális versenykorlátozó megállapodásba lépett volna, vagy ahhoz igazodott volna. Figyelmen kívül hagyták azt, hogy ez egy nem kizárólagos szállítási szerződés, amelyet több mint két éve más szerződések alapján kötöttek.
3. Az Elsőfokú Bíróság megsértette az egyenlő bánásmód elvét azért, hogy a felperesnek – a Vallourec és Dalmine vállal-

kozásokkal ellentétben – nem ítélte meg a kartell ügyek esetében a pénzbírságok alóli mentességről és a pénzbírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL C 207., 1996.7.18.) szerinti együttműködés kedvezményét. Az ún. „Becher”-nyilatkozattal a felperes hozzájárult a tényállás felderítéséhez, amelyet a megtámadott határozatban fel is használtak. Ezenfelül a felperes nem vitatta a kifogásközlésben megállapított tényeket, amit jogtalanul nem vettek figyelembe mint a bírságot csökkentő tényezőt.

⁽¹⁾ HL C 239., 2004.9.25.

Az Európai Parlament által az Európai Unió Tanácsa ellen 2004. szeptember 27-én benyújtott kereset

(C-413/04. sz. ügy)

(2004/C 273/46)

Az Európai Parlament, képviseli: A. Baas és U. Rösslein, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. szeptember 27-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Unió Tanácsa ellen.

Az Európai Parlament keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- semmisítse meg az egyes rendelkezések Észtországban való alkalmazására tekintettel meghozott 2003/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról szóló 2004. június 28-i 2004/85/EK tanácsi irányelvet⁽¹⁾;
- kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A 2003-as csatlakozási okmány 57. cikke a vitatott irányelv elfogadásának nem biztosít megfelelő jogalapot. Ennek a rendelkezésnek a tárgya a közösségi szabályozásnak a csatlakozás miatt szükséges kiigazítása, valamint a csatlakozási okmányban nem szereplő közösségi szabályok hatályának az új tagállamokra való kiterjesztése. Az okmány 57. cikke tehát nem képezheti további módosítások jogalapját. A közösségi szabályok alóli mentességek, illetve a csatlakozási okmány által kifejezetten megengedett és korlátozott mentességeken túlmenő szabályok bevezetésének ez a rendelkezés nem lehet jogalapja.